

Ἐπλησίασα πρὸς τὴν Γκάμπυ καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὴν κεφαλὴν της :
— Γκάμπυ—σ' ἀγαπῶ τῆ εἶπον.

Καὶ ἐκείνη :

— Πολύ, πολύ ! Κόλια μου !

— Μέχρι θυσίας ;

— Καὶ πέραν αὐτῆς !

*
* *

Χωρὶς κανὲν ἐρύθημα, χωρὶς καμμίαν μετάνοιαν, χωρὶς κανένα φόβον διὰ τὸ μέλλον ἡ Γκάμπυ ἔσιαζε τὰ μαλλιά της εἰς τὸν καθρέπτην καὶ εἶτα στρεφομένη πρὸς με μὲ μελαγχολικώτατον μειδίαμα καὶ φιλοῦσά με εἰς τὸ μέτωπον :

— Ἄκουσε, Κόλια ! Φύγε τώρα καὶ μὴ ξανάλθης ποτέ ! Σ' ἀγαπῶ, σοῦ τὸ ἀπέδειξα ! Ἄλλ' ἡ εὐτυχία μας ἐδῶ πρέπει νὰ λήξῃ. Εἶσαι ξένος, θὰ φύγῃς μίαν ἡμέραν καὶ ἐγὼ ἔχω καθήκοντα πρὸς τὰ μικρά μου ἀδελφία. Θὰ ἐπιστρέψω στὴν Κρακωβίαν, ὅπου θ' ἀρραβωνισθῶ.

Φύγε ! »

Τὴν ἐκύτταξα καλὰ, ἠγέρθην, τὴν ἐφίλησα καὶ ἔφυγα.

Ἐκτοτε ὡσάκις ἐπαναβλέπω τὴν εἰκόνα της σκέπτομαι :

— Μ' ἠγάπα ἄρα γε ἡ Γκάμπυ ;

(Μάιος 1897)

Ν. Ι. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ARTURO GRAF

Γ Ι Α Τ Ι ;

Ποιὰ νᾶσαι ἐσὺ ποῦ μοῦ μιλεῖς κρυμμένη
ἐκεῖθε ὅπου δὲν ζῆ ψυχὴ καμμία,
γιατὶ ἡ μορφὴ σου μοῦ εἶνε πάντα ξένη
κι' ὅμως σιμά μου ζῆς, σκληρὴ καρδιά ;

Γιατὶ πικρὴ βαρεῖα μελαγχολία
σὰν τὸ μολύβι μὲς τὸ νοῦ βαραίνει,
γιατὶ μοῦ σβύεται κάθε μιὰ εὐτυχία
καὶ τόνειρό μου περαστὸ διαβαίνει ;

ADA NEGRI

Ν Ε Κ Ρ Ο Φ Ι Δ Ι

Μέσα στὰ χόρτα μίαν αὐγὴ εἶχε μονάχο ἀνθίσση
ἓνα γιουλάκι πρόσκαιρο, μικρό·
ἦταν τ' ἀγέρι δλόψυχρο . . . καὶ πρὶν ἀκόμη ζήσῃ
ἔπεσε ἐκεῖ νεκρό.

Στὰ χεῖλη μου γιὰ μιὰ βοαδεῖα εἶχε γιὰ σένα ἀνθίσση
ἓνα φιλὶ βγαλμένο ἀπ' τὴν ψυχὴ·
τὴν κεφαλὴ σου ἐγύρισες . . . καὶ πρὶν ἀκόμη ζήσῃ
ἐσβύσθη τὸ φιλί.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, Ζάννουθς 1897)

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ